

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 412

гр. Перник , 25.05.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и пети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: РЕНИ П. КОВАЧКА
Членове: РОМАН Т. НИКОЛОВ
ТАТЯНА И. ТОДОРОВА

като разглежда докладваното от ТАТЯНА И. ТОДОРОВА Въззивно гражданско дело № 20211700500298 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.17 от ЗЗДН във вр.с чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от А. Г. П. и М. Г. П., подадена чрез адв. Д.Б. срещу решение № 260451 от 19.04.2021 г., постановено по гр.д. № 877/2021 г. на Районен съд – Перник, с което са наложени мерки за защита на Д. П. П. по повод актове на домашно насилие от 26.02.2021 г. от съпруга и -А. Г. П. и М. Г. П..

В жалбата са изложени съображения за нарушения на съдопроизводствените правила, като се твърди, че районният съд не е констатирал нередовното уведомяване на ответниците, а е дал ход на делото, както и ход по същество. Поддържа се, че ответниците не са имали необходимото време да организират защитата си, да изложат твърдения и да направят правилно своите доказателствени искания.

Твърди се, че в хода на първоинстанционното производство не били доказани твърденията на молителката, за извършен спрямо нея акт на насилие от страна на въззивните жалбоподатели. Сочат, че събраните по делото свидетелски показания на заинтересовани лица не били преценени от съда съгласно ГПК, като от тях не можело да се изведе причинно – следствена връзка между твърденията, че жалбоподателите са упражнили акт на насилие и наличие на следи върху ищцата. Поддържат, че представеното медицинско, представляващо амбулаторен лист от 27.02.2021 г. било изцяло оспорено от жалбоподателите, за което било направено изявление, че е „фалшиво“, но поради липса на компетентност не могли да изразят в становището си основанията за липса на истинност и автентичност на медицинското удостоверение, както и да направят доказателствени искания за това. В тази връзка, сочи че не бил разпитан съставителят на документа, а в него било посочено, че се касаело за познато лице, което не било конкретизирано като съпруг или др., поради което би могъл да бъде всеки познат на молителката, включително нейният извънбрачен партньор. Твърди, че този партньор бил установен от изявленията на П. и М.П., и това бил г-н Т, който знаел, че молителката била в брак, и не изключвало възможността последният да е бил афектиран от това и да е нанесъл травматични наранявания на Д.П.. Навежда

доводи, че съда не е анализирал подробно твърденията на жалбоподателите, които били житейски издържани и логични и разколебавали версията на молителката за нанесени травматични увреждания от ответницата, като по делото не било установено те да са посещавали адреса на молителката в ***. Поддържа, че неправилно районният съд е извел изводите си за осъществен акт на насилие, като е кредитирал декларацията по чл.9 от ЗЗДН, поради което твърди, че е постановил неправилен съдебен акт. Навежда доводи, че съдебният състав е изопачил твърденията и изявлението на жалбоподателите, като е възприел, че предприетите действия по установяване на извънбрачната връзка на молителката, представлявали ограничаване на нейните права и лична свобода, което довело до погрешни правни изводи и заключения, неподкрепени с доказателства. Посочва, че Д.П. била изобличена в деянието си, което било под формата на системни изневери и изграждане на паралелно съществуващ семеен живот с друго лице, като с настоящото производство целяла да прикрие и оправдае действията си във връзка с вината за разстройството на брачните отношения, както и да оправдае и етичното си и морално брачно поведение. Поддържа, че първоинстанционният съд е постановил крайния си съдебен акт без да отчете противоречието в показанията на разпитаните свидетели. Досежно твърденията на Д.П. за слеене, подслушване и ограничаване на личната свобода, излага доводи, че не били доказани, като не бил отчетен факта, че домът на молителката бил семейното жилище, от което тя се домогвала под най-различни причини да изолира достъпът и присъствието на съпруга си – ответник в настоящото производство.

По подробно изложените в жалбата доводи и съображения моли да бъде постановено решение по същество на делото, с което да се отхвърли предявения иск срещу въззивните жалбоподатели, като се отмени и издадената заповед за защита от домашно насилие, както и наложените глоби за всеки от ответниците, като им се присъдят направените по делото разноски пред двете инстанции.

Във въззивната жалба, във връзка с изложеното в нея, е направено доказателствено искане да бъдат допуснати до разпит в режим на призоваване лицата Г.Н. Т и д-р А.А.. Досежно Т считат разпита за необходим и допустим доколкото първоинстанционният съд не бил събрал достатъчно доказателства и не бил изяснил по никой начин, на кой адрес, и при какви обстоятелства се твърди да са настъпили актовете на насилие, а досежно вторият свидетел, считат неговия разпит за необходим и допустим, доколкото се твърдяло, че е бил извършил преглед на молителката.

Към жалбата не са представени писмени доказателства.

В законоустановения срок по чл.17, ал.4 от ЗЗДН, Д. П. П. е подала писмен отговор по въззивната жалба, с който е оспорила същата и моли да бъде оставена без уважение. В отговора са оспорени изложените в жалбата обстоятелства, като е заявила становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Оспорени са твърденията за лишаване на въззивните жалбоподатели от провеждането на справедлив процес и накърняване на техните процесуални права, като се твърди, че са били редовно призовани за насроченото съдебно заседание, и са имали възможност да организират защитата си. Излага доводи, че правилно районният съд е приел за безспорно установено, че на 26.02.2021 г. А.П. и М.П. са упражнили физическо, психическо и емоционално насилие над Д.П., като принудително били ограничили личния и живот, личната свобода и личните и права. По подробно изложените в отговора по въззивната жалба доводи и аргументи моли да бъде потвърдено

оспореното решение, като правилно и законосъобразно. Относно направените в жалбата доказателствени искания и заявила становище, че същите са преклудирани.

Съдът намира за неоснователно направеното във въззивната жалба доказателствено искане за допускане до разпит на сочените лица, тъй като съгласно чл.266, ал.1 от ГПК във въззивното производство страните не могат да твърдят нови обстоятелства, да сочат и представят доказателства, които са могли да посочат и представят в срок в първоинстанционното производство. С мотивите на т.3 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. на ВКС по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК е разяснено, че доколкото разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК ограничава обхвата на дейността на въззивния съд, последният може да приеме, че първоинстанционният съд е приел за установен факт, който не се е осъществил, или че не е приет за установен факт, който се е осъществил, само ако въззивната жалба съдържа оплакване, че даден релевантен за делото факт е погрешно установен. Въззивният съд може да приеме определена фактическа констатация за необоснована само при наличие на оплакване за необоснованост на първоинстанционното решение в тази му част. Необходимост от ново установяване на факт пред въззивния съд възниква и когато доказването на този факт е извършено в нарушение на съдопроизводствените правила и въззивната жалба съдържа оплакване за това. В случая въззивните жалбоподатели са били призовани за насроченото на 14.04.2021 г. открито съдебно заседание при спазване разпоредбата на чл.56, ал.3, изр. първо от ГПК, а призовките за това съдебно заседание са получени лично от всеки един от тях повече от една седмица преди насроченото пред първата инстанция съдебно заседание. В хода на първоинстанционното производство не са направили доказателствено искане за допускане до разпит на сочените във въззивната жалба лица, поради което искането се явява преклудирано по смисъла на чл.266, ал.1 от ГПК и следва да бъде оставено без уважение.

При извършената по реда на чл.267, ал.1, изр.първо от ГПК служебна проверка, съдът установи, че подадената въззивна жалба е допустима (подадена е против подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, от процесуално легитимирана страна имаща правен интерес от обжалването и в срока по чл.17, ал.1 от ЗЗДН), съобразена е с изискванията за редовност по чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което образуваното въз основа на нея дело следва да бъде насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, а на страните се укаже възможността за доброволно уреждане на спора.

С оглед спазване изискванията на чл.17, ал.5 от ЗЗДН за разглеждане на жалбата в 14-дневен срок и на чл.56, ал.3 от ГПК призоваването да се извършва най-късно една седмица преди заседанието, като призоваването на страните следва да се извърши от служител на съда по телефона на основание чл.58 вр. чл.42, ал.3 от ГПК, като на същите да се изпрати и препис от настоящото определение.

Предвид изложеното, Пернишкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на **03.06.2021 г. от 10:00 часа**, за когато да се призоват страните, включително и по телефона.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от въззивните жалбоподатели искане за допускане до разпит в режим на призоваване на лицата Г.Н. Т и д-р А.А..

ПРИКАНВА страните към спогодба.

ДОКЛАДВА делото, така както е посочено в мотивите на настоящото определение.

УКАЗВА на страните, че мотивната част на настоящото определение има характер на доклад на жалбата, по реда на чл.268, ал.1 от ГПК във вр. с § 1 от ЗР на ЗЗДН.

ДАВА възможност на страните да изразят становище по доклада.

Препис от настоящото определение да се връчи на страните, като препис от отговора по въззивната жалба да се връчи на въззивните жалбоподатели А. Г. П. и М. Г. П..

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____